Coi Thien Thai http://www.coithienthai.com

sao! Có thể ông ta quá vui mừng vì vợ đã dứt bệnh, không hành hung chửi bới ông như những lần gặp mặt trước, nên ông đón nàng vào nhà một cách dễ dàng chăng? Lyly không đoán được lòng dạ Đặng Tiểu Bình, nhưng đã hơn hai tháng qua rồi ông ta vẫn đối với nàng thật tốt, cho tự do đi đứng trong nhà, ngay cả lúc đón tiếp bộ hạ bàn bạc chuyện đại sự vẫn không nghi kỵ gì về sự hiện diện của nàng, duy một điều là nàng không được ra khỏi nhà một mình, mà ông ta viện lý do là không muốn nàng bỏ đi biệt tích như lần trước.

Còn bà Trần Thúy Liên chỉ một tuần sau nằng nặc đòi đi nhà thương, viện lý do ở nhà bà ngủ không được. Họ Đặng sợ vợ lại nổi cơn nên phải chiều ý. Dĩ nhiên bà bảo chồng phải để con gái mỗi tuần vào nhà thương thăm bà hai ba lần. Nhờ đó mà Lyly được ra khỏi nhà, dù mỗi khi ra ngoài đều có lính đi theo. Nhưng thời gian gặp bà Trần Thúy Liên ở nhà thương Lyly được tự do tâm sự, ngoại trừ lần này.

Ôm Lyly hôn nhẹ lên đôi má ra chiều thương yêu, bà Trần Thúy Liên mới nói với chồng:

- Không! Tôi đã nói là tôi chưa muốn về. Ông hãy để con gái ở lại đây chuyện trò với tôi một lúc nó về sau. Mỗi tháng tôi cho ông gặp tôi một lần như thế là quá lắm rồi!

- Mình có biết phong trào của bọn trí thức và sinh viên đang nổi dậy và chống đối tôi không? Tôi không biết vận mạng của tôi trong những ngày sắp tới ra sao, nên muốn rước mình về nhà, nhỡ có gì chúng ta cùng chạy.

Trần phu nhân cười khảy:

- Nay ông đã biết sợ lửa hận thù trong lòng dân rồi à? Ông còn bắt chước họ Mao vững tin sức mạnh của nòng súng nữa thôi?

Nói xong mặt bà giận hầm hầm. Họ Đặng liếc Lyly như nhủ

nàng nói dùm ông ta. Lyly trao đổi ánh mắt thầm lén với Trần phu nhân rồi giả bộ lã chã nói:

- Ma má à, cả triệu người chiếm khu Thiên An Môn đòi tự do dân chủ. Gia gia đang bối rối lắm, ma má về nhà với gia gia và con nhé? Hơn nữa ngày mai vị nguyên thủ của đại cường quốc Sô-Viết Gorbatchev sẽ tới thủ đô...

Đặng Tiểu Bình vội vàng tiếp lời con gái:

- Từ khi con gái trở về mình đã hết bệnh rồi, dù mình có oán giận tôi thì cũng nên về nhà. Tối mai sẽ có một buổi tiệc ngoại giao quan trọng kết lại tình bạn đã chia rẽ nhiều năm giữa hai nước Nga-Hoa. Mình là phu nhân tôi cần phải xuất hiện để tiếp đãi khách, vì đối với tụi da trắng phải có sự hiện diện của nữ chủ họ mới coi là được trọng vọng. Huống chi tôi cũng muốn giới thiệu mình và con gái với đồng chí Gorbatchev, phòng như nếu tình hình không lắng dịu, bọn nổi dậy cướp được chính quyền, thì tôi với mình và Tiểu Hoa sẽ xin tị nạn xứ bạn. Mình theo tôi và con về nhà nhé?

Đặng Tiểu Bình nói bằng giọng thắm thiết gần như van lạy vợ, nhưng Trần Thúy Liên núng nảy nguýt ông ta:

- Bộ ông tưởng tôi thích đi qua ở bên xứ thằng Gọt-Ba-Chóp, Gọt-Hết-Chop đó à? Đừng hòng tôi theo ông qua ăn nhờ ở đậu thằng đầu trọc ấy. Nếu ông sợ dân quân nổi dậy giết ông, thì mau mau thực hiện đòi hỏi của họ đi. Như thế thì ông sẽ sống thêm được vài năm nữa. Bằng ông tham quyền cố vị thì hãy tin tôi đi, cái đầu của ông không nằm lâu trên cổ đâu.

Lyly nhìn thấy họ Đặng uất ức về câu nói của vợ lắm, song không dám giận. Trời sinh đàn ông dù hung dữ tàn bạo, dù không sợ vạn vạn người, vẫn có một người qui phục được họ. Trần phu nhân một phần ỷ thế Đặng Tiểu Bình yêu thương mình, một phần giả bộ bà không là người tỉnh trí, tự do chỉ trích

chửi bới phe Cộng sản cho thỏa thích.

Khoan khoái trong lòng, Lyly muốn thừa dịp này chọt một câu khiến bà Trần Thúy Liên nguyền rủa tập đoàn Cộng sản Bắc Kinh thêm nữa cho bỏ ghét:

- Ma má biết không. Thủ tướng Lý Bằng và gia gia quyết không nhượng bộ đòi hỏi của sinh viên, nếu cần thì sẽ lấy xe tăng nghiền nát quãng trường Thiên An Môn ma má à.

Họ Đặng nghe Lyly kể huych toẹt những dự tính của hắn, vội vàng chận lời:

- Con không biết việc ta làm, chớ nên thóc mách tầm bậy! Mình chớ...

Nhưng Trần phu nhân đã bừng bừng giận, quát lên:

- Ông về đi! Cái mặt của ông lầm lì mà nham hiểm còn hơn lão Mao. Ông đi đi, ngày nào Bắc Kinh nhuộm máu dân chúng thì ông sẽ không còn thấy tôi nữa. Đi đi! Đi đi! Bớ người ta, thằng sát nhân! Thằng sát nhân!

Tiếng bà hét quá lớn, đám lính hộ vệ canh gác bên ngoài và Giang Trạch Văn kinh hoảng tưởng bà lại lên cơn, nên tông cửa xông vào.

Họ Đặng mặt mày bí xị lầm lũi bước đi, không dám nói với vợ một tiếng nào, song lão cũng không nén được nỗi bực tức, trừng mắt nhìn Lyly.

- Tiểu Hoa! Theo ta đi về! Bà ấy muốn lên cơn, cứ để bà lại đây mặc sức la hét. Con theo ta về!

- Nhưng ma má... muốn con ở lại...

- Không nhưng nhị gì cả! Bây đâu! Kè con nhỏ đi ra cho ta!

Hai tên lính chạy tới kè Lyly đi, dù nàng dùng dằng chống cự, nhưng rốt cuộc nàng đành phải cất bước, đôi mắt nhìn Trần phu nhân như muốn nói gì.

Mấy lần trước đến nhà thương thăm bà, Lyly báo cáo những gì tai nghe mắt thấy trong nhà họ Đặng. Ngược lại bà Trần Thúy Liên là mối dây liên lạc giữa nàng với CIA. Cuộc gặp gỡ của họ bề ngoài là mẹ con thăm viếng, nhưng bề trong là hoạt động tình báo. Đặng Tiểu Bình dù đề phòng cực điểm vẫn không ngờ chính vợ và con hắn làm những việc động trời, chống lại hắn.

Từ khi trở về Bắc Kinh, bà Thúy Liên tiếp tục hoạt động với những nhà trí thức bị giam cầm trong dưỡng trí viện này, bắt tay với nhà bác học Phương Lệ Chi và Vương Nhược Vọng chỉ huy trong bóng tối cuộc biểu tình vĩ đại của sinh viên, đòi hỏi nhà nước thực thi tự do dân chủ. Vì chưa nắm được quân đội, nên không thể làm một cuộc đảo chánh cướp chính quyền, nhưng mục đích của nhóm bà Trần Thúy Liên và Phương Lệ Chi là khơi dậy sự công phẫn trong lòng dân, nhất là giới thợ thuyền và binh sĩ, để níu kéo lực lượng hùng hậu của họ gia nhập phong trào nổi dậy trong tương lai.

Dĩ nhiên CIA đã trợ giúp phong trào này về mọi mặt. Khắp các tỉnh lớn đều có người của CIA và lãnh tụ của sinh viên điều động. Trần Tử Quang cầm đầu vùng Thượng Hải, Giang Nam. Lý Trung Trung coi các tỉnh miền Nam v.v...

Hoạt động của giới trí thức và sinh viên Trung Hoa đang hồi sôi động, thì nhiệm vụ của Lyly là nhân viên CIA trên xứ này càng nặng nề.

Ngày mai Gorbatchev viếng thăm chính thức họ Đặng và bọn cầm đầu Bắc Kinh, là ngày hai nước bắt tay giao hảo lại sau nhiều năm học hặc nghịch thù. Đang lúc chính sự trong nước hết sức khẩn trương, họ Đặng lại phải lo việc tiếp rước

khách, vậy mà còn để thì giờ đi thăm vợ ở nhà thương, kể ra lão cũng chí tình với người vợ trẻ. Chẳng ngờ bị vợ hung hăng chửi bới, Đặng Tiểu Bình uất ức mà không làm gì được mới không cho Tiểu Hoa ở lại với vợ.

Lần này gặp bà Trần Thúy Liên mà cả hai chưa được nói những gì cần phải nói với nhau, khiến Lyly có chút bối rối. Cũng vì nàng muốn nhờ bà tìm cách dẹp bỏ ý định trong đầu họ Đặng về việc buộc nàng xuất hiện trong buổi tiệc đãi vợ chồng Gorbatchev ngày mai. Nàng sợ họ nhận ra mình là Minh Minh độ nào ở Moscou thì rất nguy hại đến lai lịch nàng đang nằm vùng tại đây. Nàng đã từ chối mấy lượt, nhưng họ Đặng nhất quyết không cho. Bây giờ thì không còn mong cầu cứu nơi bà Trần Thúy Liên, Lyly đành phú cho Trời, tới đâu hay tới đó!

Lần này nàng không là người đàn bà Việt Nam vợ của cao cấp Cộng sản Nga, mà lại là cô gái Tàu con gái của chúa trùm Cộng sản Trung Hoa! Chắc chắn vợ chồng hắn sẽ có phản ứng... Chắc chắn sẽ có nhiều bất ngờ về cuộc chạm mặt này và cũng có thể có một cuộc đối đầu với tử thần, nếu...

Lyly không còn thì giờ nghĩ ngợi thêm nữa, hai tên lính đã đẩy nàng ngồi vào xe và Đặng Tiểu Bình phất tay ra lệnh tài xế vọt đi...

•

Quãng trường Thiên An Môn là một khoảng sân rộng mênh mông bốn mươi mẫu, có thể chứa hàng triệu người, nằm ngay giữa lòng thủ đô Bắc Kinh, trước cửa ngọ môn của hoàng cung thời trước. Chính giữa có một đài kỷ niệm anh hùng nhân dân. Bên tả là tạc tượng họ Mao được dựng lên từ năm 1977. Hai bên là Tòa Đại sảnh Nhân Dân và Viện Bảo

Tàng. Con đường bắt đầu từ cửa Thiên An Môn là đại lộ Trường An dài hàng bốn mươi cây số, dẫn đến phi trường quốc tế Bắc Kinh. Từ cuộc nổi dậy của Cộng sản Trung Hoa hồi tháng 5 năm 1919, nơi này trở thành một địa điểm lịch sử để bọn cầm đầu Bắc kinh ra mắt dân chúng, biểu dương quân lực...

Cũng chính nơi này, hai tuần trước, sinh viên Bắc Kinh và một số sinh viên từ các tỉnh tựu họp về đây làm lễ tưởng niệm cái chết của Hồ Diệu Bang, một người có tư tưởng cải cách, đã không đàn áp cuộc biểu tình của sinh viên hồi 1987, nên bị áp lực của phe bảo thủ phải từ chức Tổng Bí thư. Buổi lễ tưởng niệm họ Hồ bỗng nhiên thành cuộc biểu tình đòi hỏi tự do và dân quyền. Rồi một số sinh viên ở lại cắm trại tuyệt thực, chờ đợi nhà nước giải quyết đòi hỏi của họ. Triều đình Bắc Kinh giữ thái độ im lặng bên ngoài, nhưng bên trong họ Bằng và các bè lũ đang nghĩ cách tiêu diệt mầm mống rối loạn. Trong khi đó số người tham dự ủng hộ lớp trí thức trẻ này mỗi ngày một đông, ngay cả thành phần thợ thuyền và dân chúng nam phụ lão ấu trong thành phố...

Hôm ấy đã bước sang tuần lễ thứ tư, đúng vào cuộc viếng thăm Trung cộng của lãnh tụ Sô-Viết Gorbatchev, thiên hạ đông như kiến, cờ xí biểu ngữ căng rợp trời. Đại lộ Trường An biến thành biển người với từng lớp lớp sóng dồn dập tràn về khu vực Thiên An Môn. Quang cảnh lúc bấy giờ không khác gì cảnh dàn trận ngoài chiến địa thời xưa.

Giữa bầu không khí sôi động ấy có một chiếc xe du lịch màu đen từ phía Bắc thành phố chạy đến gần ngã tư Thiên Giao thì dừng lại ở một khoảng vắng người. Trong xe có bốn người đàn ông da trắng chun ra, bước nhanh về hướng Thiên An Môn. Một người mặc áo khoác màu đen cao cổ, đầu đội nón nỉ đen, kéo sụp xuống, y như muốn che giấu gương mặt. Ba người kia không đội nón, cũng mặc áo khoác đen, hai người đi hai bên

Coi Thien Thai http://www.coithienthai.com

người đội nón và một người đi phía sau, y như để hộ vệ. Ngoại trừ người đội nón đi giữa, ba người kia đều có máy ảnh trên tay, chốc chốc để mắt nhìn vào ống kính, nhưng không phải là để chụp ảnh, mà để quan sát mọi diễn biến chung quanh. Cũng có thể đó là những nòng súng ngụy trang sẵn sàng nhả đạn khi có biến.

Bước chân của họ hết sức khẩn trương và cố ý tránh né đoàn người biểu tình, vậy mà chẳng ai lưu ý đến họ và đều nghĩ họ là những ký giả ngoại quốc Âu Mỹ đang hành nghề. Khi cách cửa Thiên An Môn vài trăm thước, bốn người bí mật đó liền đi bọc ngã sau, tiến về Toà Đại sảnh Nhân Dân, rồi mất hút vào trong.

Họ là ai?

Đoàn người biểu tình không lưu ý về họ. Nhưng trong Tòa Đại sảnh có một cô gái tuyệt đẹp vô tình trông qua cửa sổ thấy họ, mắt cô chớp chớp mấy cái, miệng chúm chím cười. Cô mặc chiếc áo sường sám Thượng Hải, màu hoàng yến, bó sát thân hình, hai tà áo xẻ ra lồ lộ đôi chân trắng muốt thon dài. Cô không cài trâm, cũng không đeo nữ trang, tóc vấn bính thắt cao lên, vắt thêm một đóa hoa Huỳnh Anh buông nhụy rung rinh. Trông cô mỹ lệ quyền quí còn hơn nàng công chúa triều Thanh thuở trước. Đang lui cui, bày bàn tiệc trong khách sảnh cùng một số mỹ nữ khác, vô tình trông ra cửa sổ thấy bọn người nọ, mắt cô chớp chớp mấy cái và lẩm bẩm trong miệng:

- Dù hắn đội nón, kéo áo tơi che dấu mặt mày, nhưng không làm sao qua được mắt ta! À, thì ra hắn và bọn cận vệ phải đi bộ lén lút đến đây! Chắc vì các lộ trình đã biến thành rừng người, xe không chạy qua được, và có lẽ vì tình hình sôi động bên ngoài mà ái hậu "Raisa" của hắn không đến đây chăng? Như thế thật là may cho ta! Ta chỉ sợ nhất là gặp mụ "Raisa", chớ đàn ông vốn tính hời hợt, dù có đối diện ta, Gorbatchev

cũng không nhận ra ta là Minh Minh giả đâu.

Nghĩ như thế nàng yên dạ, vui vẻ phụ giúp các phu nhân và tiểu thư của triều đình Trung Cộng bày biện trang hoàng bàn tiệc. Lý Thu Thu cô gái trẻ măng vừa tròn mười bảy tuổi, vốn là cháu nội của Lý Bằng, đương kim Thủ tướng Trung Cộng, vui mừng hơn ai hết, vì là lần đầu cô được xuất hiện trong buổi tiệc của người lớn, nên tíu tít hỏi Lyly:

- Tiểu thư có nôn nao không?

- Nôn gặp lãnh tụ Sô Viết à?

Cô gái gật đầu, miệng cười khúc khích. Lyly nhìn vẻ ngây thơ của cô ta không khỏi vui lây, đáp:

- Ừ! Tôi cũng nôn nao chờ đợi được ăn tiệc chung với họ đấy!

Sự thật lần này nàng không có cái thú vị giáp mặt Gorbatchev, mà lại hồi hộp, chờ đợi giờ phút giờ phút đối diện hắn ta. Dù sao nàng vốn tính gan dạ và liều lĩnh, không thối lui trốn chạy trước khi ra trận. Nàng dự trù trước những sự việc sẽ xảy ra...

Đang khi Lyly nghĩ ngợi suy tính, không hay có một chiếc xe đặc biệt của Sứ quán Nga đã đưa người đàn bà mà Lyly sợ gặp đến nơi. Và ít phút sau bà ta đang cùng chồng xuất hiện trước balcon của Tòa Đại sảnh Nhân Dân chào mừng dân chúng Bắc Kinh.

Mãi đến khi Đặng Tiểu Bình hướng dẫn phái đoàn Nga vào phòng khánh tiết giới thiệu các cao cấp và các vị phu nhân Trung Cộng, Lyly mới trông thấy nàng Raisa đi bên cạnh chồng.

Sự xuất hiện bất ngờ của vợ Gorbatchev khiến Lyly hoảng kinh, thụt đầu đứng phía sau các tiểu thư Trung quốc, trong

bụng hồi hộp vô cùng. Cũng may, họ Đặng chỉ gọi tên giới thiệu một số ít cao cấp Đảng và phu nhân họ.

Uống rượu khai vị và trò chuyện một lúc, mọi người được mời qua phòng ăn. Bàn tiệc mà Lyly và các bà các cô Tàu sắp sửa khi nãy, giờ đã được bày la liệt hàng trăm món khác nhau. Trước mỗi chỗ ngồi còn có thêm bảng tên.

Người sắp chỗ chính là tên Giám đốc Nghi lễ của Phủ Thủ tướng, còn trẻ, tốt nghiệp chính trị học ở Nga. Ông ta khá rành nghi thức xã giao của người Tây phương. Cho nên bàn tiệc hôm nay sắp đàn ông và đàn bà ngồi xen kẽ với nhau tùy theo chức tước địa vị.

Vì Đặng Tiểu Bình không có hiện diện của vợ, nên Lyly, tức nàng Tiểu Hoa, được sắp vào chỗ ngồi danh dự của mẹ, tức bên tay mặt họ Đặng, đối diện với Gorbatchev. Còn Raisa thì đối diện với Đặng Tiểu Bình.

Tưởng đã thoát khỏi tầm mắt của vợ chồng Gorbatchev, chẳng dè lại bị sắp ngồi vào chỗ đối diện với họ! Thật oái oăm cho nàng! Đang lúc bối rối, nàng nghe Đặng Tiểu Bình gọi:

- Tiểu Hoa, tới đây! Chỗ ngồi con bên cạnh ta đây.

Nhắm mình không lẫn tránh họ được, Lyly cố giữ nét mặt bình thản, bước đến chỗ của mình. Đặng Tiểu Bình vội vàng giới thiệu "ái nữ" với vị lãnh tụ Sô Viết và phu nhân hắn. Lyly cố làm cử chỉ e lệ rụt rè của phái Á Đông, gật đầu chào họ, không bắt tay, cũng không lên tiếng.

Vợ chồng Gorbatchev đều bàng hoàng sửng sốt khi trông thấy gương mặt quá quen thuộc của nàng. Chừng nghe họ Đặng giới thiệu ái nữ, có lẽ họ nghĩ "người giống người" nên sắc mặt bình thường trở lại. Dù vậy, nàng Raisa vẫn thầm lén nhìn Lyly trong suốt bữa ăn.

Bổng bà ta chăm chú nhìn bàn tay của nàng. Những ngón tay dài và búp măng đó không thể nào là ai khác hơn cô gái đã khuấy động triều đình Moscou thuở nào. Không đè nén được nghi ngờ trong lòng, Raisa nghiêng đầu rỉ nhỏ vào tai chồng. Gorbatchev liếc Lyly một cái thật nhanh sau cái rủ rỉ của vợ. Có lẽ hắn cũng nhận thấy ái nữ họ Đặng quá giống nàng Minh Minh giả, nên nói với Đặng Tiểu Bình, mà mắt thì chăm chú xem phản ứng trên gương mặt nàng:

- Cách đây hai năm, tôi có gặp một cô gái Việt Nam thật đẹp, hoạt động cho CIA. Thật là kỳ! Ái nữ của ông giống cô ta như hai giọt nước!

Dĩ nhiên hắn nói tiếng Nga, âm thanh không nhỏ, để người thông dịch viên đứng sau lưng Đặng Tiểu Bình nghe được mà thông ngôn. Dĩ nhiên Lyly nghe lọt vào tai. Nàng đã đoán trước là họ sẽ nghi ngờ nàng, song không ngờ Gorbatchev nói huỵch toẹt ra như vậy. Có lẽ hắn muốn xem phản ứng của nàng?

Bản năng tự vệ trong người Lyly lúc đó chợt vùng lên. Bao giờ ở vào thế cùng đường nàng không còn sợ hãi, mà rất bình tĩnh đối đầu trước hiểm nguy. Nàng giả bộ như không hiểu tiếng Nga, lắng tai nghe thông dịch viên dịch ra tiếng Tàu. (thông dịch viên Tàu là cô gái đứng hầu sau lưng họ Đặng. Còn thông dịch viên Nga lúc ấy chính là vị Đại sứ Nga tại Bắc Kinh, ngồi cạnh nàng Raisa). Nghe xong, nàng chớp mắt nhìn vợ chồng Gorbatchev, miệng chúm chím cười, tuồng như e lệ và sung sướng vì được khen mình giống người đẹp nào đó.

Nàng Minh Minh giả là cô gái dạn dĩ, nói thông thạo tiếng Nga, có cử chỉ quí phái sang trọng của con người sống trong xã hội Tây phương. Còn cô gái trước mắt họ hiện tại, e lệ, nhút nhát, như các nàng kiều nữ Á Đông. Vậy chẳng lẽ đây là trường hợp "người giống người"?

- Ái nữ của ngài quá giống cô gái mà chúng tôi đã gặp. Tôi thật không tin với đôi mắt của mình!

Nàng Raisa vẫn chưa dẹp nỗi nghi ngờ trong lòng, nên buột miệng nói với Đặng Tiểu Bình câu đó. Lyly tuy có nao núng, vẫn giữ thái độ thục nữ Á Đông. Còn Đặng Tiểu Bình khi nghe cô gái thông ngôn dứt lời liền cười xuề xòa, nói:

- Nếu chẳng phải là "người giống người", chẳng lẽ con gái tôi làm việc cho Mỹ? Cũng có thể cô gái kia với con gái tôi cùng giòng họ với nhau đó, vì phu nhân tôi vốn là người Việt Nam.

Gorbatchev nghe họ Đặng nói thế, hắn cũng cười lớn. Cái cười thoải mái của hắn xem chừng đã dẹp bỏ nghi ngờ trong lòng, nhất là khi nghe Đặng Tiểu Bình nói vợ là người Việt Nam. Hắn nói thêm một câu xã giao:

- Thật ra tôi chỉ muốn ca ngợi dung nhan của ái nữ ngài mà thôi. Vì cô gái Việt mà tôi đã gặp, bất cứ người nào gặp một lần cũng không thể quên được vẻ đẹp quyến rũ của cô ta.

Đặng Tiểu Bình lại cười xòa. Câu chuyện đến đó bỗng đổi đề tài văn hóa. Gorbatchev ca ngợi những bức tranh, những lọ sứ, đến mỹ thuật Trung Hoa thời cổ... Đặng Tiểu Bình không ngớt ca ngợi những tinh hoa Âu Châu, đặc biệt của dân tộc Nga.

Cho đến lúc đó Lyly mới thở ra nhẹ nhỏm vì vợ chồng Gorbatchev không còn nghi kỵ về thân thế nàng nữa. Nàng yên dạ thưởng thức các món ăn rất ư đặc biệt, mà trải bao năm chu du từ Đài Loan, HongKong, Singapore, Bắc Kinh và rải rác các Chinatown trên thế giới cũng chưa thấy nhà hàng nào có nấu và ngon như vậy.

Sau bữa ăn lý ra là phần trà bánh kéo dài cuộc đàm đạo, nhưng Gorbatchev không muốn ở lâu vì sợ cuộc biểu tình bên ngoài có thể sinh biến cố, còn họ Đặng và phe Trung cộng tâm

trí đang lúc rối loạn. Không còn bụng dạ nào ăn uống tiếp đãi khách lâu hơn. Vì thế sau vài câu xã giao, phe Nga giã từ. Chiếc xe của Sứ quán Nga đưa vợ chồng Gorbatchev êm thắm rút lui ngõ sau tòa Thị sảnh Nhân Dân.

Lyly không ngạc nhiên lắm khi biết tòa nhà này có đường hầm bí mật, vì khi sáng họ Đặng bảo tài xế đưa nàng tới đy, nhưng ông ta không đi chung. Nàng thắc mắc hỏi tài xế thì hắn ta đáp mù mờ rằng: "Vị Chủ tịch Quân ủy đi ngõ an toàn." Nàng đoán ngõ an toàn là con đường bí mật dưới lòng đất.

Nàng đã đoán đúng! Duy nàng không ngờ là dưới hầm tòa nhà này có nhiều ngõ ngách như vậy! Đoàn người chia ra nhiều nhóm, theo nhiều ngõ khác nhau, rời khu vực Thiên An Môn. Lý Bằng đi cùng hướng với họ Đặng và Lyly, vợ con và cháu nội hắn đi ngõ khác, một điều khiến Lyly cũng phải ngạc nhiên. Nhưng nàng không thèm thắc mắc về việc này, đầu óc lo quan sát địa đạo... Con đường không rộng lắm, vừa đủ một người đi, khoảng hai mươi bước có ngọn đèn điện và độ chừng hai trăm thước có lối rẽ qua hướng khác.

Đi quanh qua quẹo lại nhiều lần, ít nhất cũng gần cả tiếng đồng hồ, Lyly mới trông thấy cửa hang bằng sắt có hai chữ "Phúc Thọ". Họ Lý đưa tay xê dịch chữ "Thọ", cửa tự động mở ra. Bấy giờ Lyly mới thấy cửa động nằm trong một căn nhà hoang. Hay nói đúng ra là một cái kho chứa những vật dụng phế thải của nhà nước. Quanh đó là một bãi vứt xe cộ và máy móc rỉ sét không còn dùng. Trước nhà có một con lộ nhỏ và người tài xế của Đặng Tiểu Bình đã mở cửa xe chờ sẵn khi thấy mọi người đi ra.

Suốt thời gian đi trong địa đạo cả ba không ai mở miệng, cho đến lúc leo lên xe, Lý Bằng mới mở miệng nói với tài xế chạy đến địa điểm nào đó. Đặng Tiểu Bình vẫn không lên tiếng, nét mặt lầm lì như có điều tức giận trong lòng. Lyly leo lên xe

ngồi bên cạnh ông ta, muốn hỏi "Gia gia, chúng ta đi đâu?", nhưng thấy sắc mặt ông ta hầm hầm, nên cũng sợ không dám hó hé nói gì.

Xe chạy không lâu đến con đường to rộng, không khác gì đại lộ Trường An, hai bên toàn là dinh thự các công sở. Lúc bấy giờ đã hơn mười hai giờ trưa khuya, Lyly đinh ninh hai tên trùm cộng sản này có điều khẩn trương phải giải quyết nên chưa chịu về nhà ngủ, nàng cũng hiếu kỳ muốn biết họ làm gì nên trong bụng mừng thầm vì được đi theo.

Xe dừng trước một tòa nhà hai tầng, khá lớn, bao quanh bởi bức tường cao. Cổng ra vào là hai cánh cửa sắt nặng nề khóa kỹ. Tài xế nhá đèn làm hiệu thì từ trong cửa rào xuất hiện một người lính ló mặt nhìn ra, thấy xe của họ Đặng, hắn tức tốc mở banh hai cánh cửa cho xe chạy vô sân. Cùng lúc ấy tòa biệt thự có đèn cháy rực lên, cửa cái được mở banh ra bởi hai người lính có võ trang. Rồi một người mặc thường phục tuổi khoảng năm mươi, không rõ chức tước cập bậc gì, từ trong nhà chạy ra chào đón, rước họ Đặng và họ Lý vô nhà. Lyly tò mò muốn biết họ làm gì, nên lên tiếng hỏi Đặng Tiểu Bình:

- Con có thể theo gia gia vào trong không?

- Dĩ nhiên!

Thấy họ Đặng dễ dãi cho mình theo, Lyly mừng khấp khởi, nối gót họ và đinh ninh đây là văn phòng đặc biệt của các cao cấp Đảng và họ Đặng. Nào ngờ bên trong không thấy bàn ghế tủ kệ hồ sơ như chỗ làm việc, mà căn phòng đầu tiên là phòng khách và mấy phòng kế tiếp cũng chỉ là chỗ ăn chỗ ở. Có lẽ là nhà riêng của tên đón tiếp họ Đặng, họ Lý? Điều khiến Lyly có hơi ngạc nhiên là tên nọ không mời khách vào phòng khách, lại đưa vào một gian phòng trống trơn, chính giữa có cái bàn viết khá rộng. sau bàn là cái ghế có lót nệm, trước có hai ghế

sắt. Góc bên phải của gian phòng có rất nhiều cây đen, mấy cái ghế. Thật không khác gì nơi đó là căn phòng tra khảo tù nhân! Chẳng lẽ đây là nhà tù?

Lyly còn đang ngạc nhiên và thắc mắc không hiểu mấy tên trùm Cộng sản đêm khuya đến đây làm gì, bất thần Lý Bằng chụp tay nàng kéo đến cái ghế đặc biệt, xô nàng ngồi xuống, và tên kia tức tốc khóa hai tay nàng dính vào hai vòng sắt nơi tay ghế.

Sự việc xảy ra quá thình lình, Lyly không đề phòng trước, nên kinh khoảng đến độ không phản ứng, không kêu la, sững sốt nhìn họ bằng ánh mắt khủng khiếp hãi hùng. Đặng Tiểu Bình để mặc cho bọn thuộc cấp hành động, ông bước chậm chạp đến cái ghế sau bàn viết, ngồi xuống đàng hoàng mới lên tiếng hỏi:

- Ngươi là ai?

Đến lúc đó Lyly mới bàng hoàng la lên:

- Gia gia làm gì vậy? Gia gia sao lại...

Họ Đặng đập tay lên bàn, sắc mặt hầm hầm, quát lên:

- Ngươi đừng đóng kịch nữa! Ta đã nhận ra ngươi không phải là Tiểu Hoa ngay từ đầu, song ta để yên, vì ta muốn vợ ta lành bệnh và ta đinh ninh ngươi chỉ là cô gái dân giả muốn hưởng phú quí nên nhận bừa con ta. Bây giờ ta quyết chắc ngươi không là một cô gái tầm thường. Lãnh tụ Sô Viết đã nhận ra ngươi là nhân viên CIA, thì tốt hơn người nên khai sự thật hoạt động của ngươi, nếu không muốn bị tra khảo.

Quả thật nơi đấy là nhà ngục, gian phòng này là chỗ tra khảo tù nhân! Lúc nãy Gorbatchev nghi kỵ về lai lịch nàng, chính Đặng Tiểu Bình lên tiếng xác nhận nàng là Tiểu Hoa. Dè đâu ông ta cố ý nói để nàng an lòng không tìm cách cao bay

xa chạy, làm náo loạn trước bọn Nga, đồng thời theo ông ta đến đây một cách ngoan ngoãn.

Họ Đặng nham hiểm như vậy, mà nàng lại quá tự tin, nên mới lâm vào cảnh thú sa bẫy, cá vào rọ này! Chắc chắn bọn họ sẽ không buông tha nàng nếu biết được tình hình rối loạn chính trị trong nước hiện tại có dính líu đến sự hiện diện của nàng trên xứ họ. Chắc chắn nàng sẽ bị hành hạ cho đến chết. Vậy tốt hơn nàng tự tử trước khi bị tra khảo và hành hạ. Nhưng hai tay nàng bị trói, làm sao lấy được viên cyanure nơi miếng mề đai bên trong áo?

Đang khi Lyly nghĩ ngợi, thì bên trong nhà mà Lyly đoán là Giám đốc nhà tù đã trùm lên đầu nàng một cái niềng dính liền với sợi dây điện có nút bấm (1). Hắn chờ đợi lệnh của Đặng Tiểu Bình để ra tay.

Trong đời làm gián điệp vào sinh ra tử, Lyly may mắn chưa bị kẻ địch bắt, nên chưa gặp cảnh đoạn trường này. Bây giờ nàng muốn chết mà không biết làm sao chết được? Tâm tư bi thiết vô cùng!

- Tên họ ngươi là gì?

Đó là câu nói của Lý Bằng, giọng lạnh như thép nguội. Hắn ngồi trước mặt Lyly, đôi mắt nhìn xoáy vào mắt nàng như để khủng bố tinh thần. Cái nhìn bén như dao của hắn khiến Lyly nhớ đến ánh mắt thôi miên của Giang Trạch Văn. Trong giờ phút thập tử nhất sinh nàng bỗng nghĩ ra cách đổ tội cho họ Giang, nên la lên:

- Các ông đừng khủng bố tôi! Chính tôi không nhớ tên họ tôi là gì? Bác sĩ Giang Trạch Văn bảo tôi phải nhận mình là Đặng Tiểu Hoa, bảo tôi nhận người nào là gia gia, người kia là

(1) Một loại dụng cụ tra khảo bằng cách cho điện chạy vút vào đầu.

má má. Tôi hoàn toàn lệ thuộc vào ông ta. Tôi không biết gì cả! Chính ông ta mới có mưu đồ, tôi đã bị ông dùng mê thuật khiến tôi không còn nhớ thân thế tên tuổi mình. Tôi là ai đây? Trời ơi, tôi không nhớ tên tôi...

Nàng mếu máo nói, sắc mặt ngơ ngáo như kẻ bị thôi miên thật. Không hiểu có phải Đặng Tiểu Bình khi nghe câu nói của nàng, ông quá tức giận họ Giang hay không, mà bỗng nhiên ông há miệng ra, thở è è, đầu ngoẹo lên thành ghế, mắt trợn ngược.

Tên Giám đốc nhà tù trông thấy hốt hoảng la lên:

- Đặng đồng chí! Đặng đồng chí sao vậy?

Cùng với câu nói thất thanh, hắn phóng tới chụp họ Đặng. Lý Bằng cũng quýnh quáng nói:

- Bác sĩ... Gọi bác sĩ! Tôi phải gọi bác sĩ...

Hắn bỏ chạy ra cửa, vụt quay đầu trở lại nói với tên Giám đốc nhà tù:

- Tôi với đồng chí phải khiêng Đặng Chủ tịch đặt nằm đỡ trên bàn, chờ gọi bác sĩ đến.

Hai tên ì ạch, người bợ phía đầu, người bợ chân, nhưng họ Đặng đã qua cơn sóng gió, vùng đứng xuống, thều thào nói:

- Thôi! Không cần gọi bác sĩ! Hãy đưa ta ra xe về nhà. Ta quá mệt vì cả ngày phí sức, chớ không có gì đâu!

Tên Giám đốc nhà tù ngần ngại khuyên:

- Hay là... Đặng đồng chí vào phòng tôi nghỉ đỡ một lúc khỏe lại sẽ ra về...

- Không cần! Ta muốn về nhà ngủ.

Sau câu nói ông ta gắng sức bước tới. Lý Bằng và tên Giám đốc nhà tù dìu đấng tối cao của họ đi. Lyly tạm thời được yên,

Coi Thien Thai http://www.coithienthai.com

song không phải được thoát nạn, vì Đặng Tiểu Bình vẫn không quên nàng. Vừa đi ông vừa ra lệnh tên Giám đốc nhà tù:

- Đồng chí nhốt con nhỏ vào phòng giam, chờ ta hỏi lại bác sĩ Giang Trạch Văn rồi mới giải quyết đến nó.

- Thưa vâng!

Họ khuất khỏi tầm mắt, Lyly có cảm tưởng toàn thân nhũn ra! Trong đời nàng quả thật gặp nhiều cái may. Lần này nhờ cơn đứng tim của họ Đặng đã cứu nàng khỏi cảnh bị tra khảo dã man. Nhưng ngày mai liệu có thoát được cái nạn này không? Tưởng tượng ngày bị bọn họ cho dòng điện chạy vào đầu, Lyly rùng mình sợ hãi, chừng như ngất đi.

•

Giật mình mở mắt thấy mình nằm ở một chỗ kỳ lạ, Lyly ngồi bật dậy ngẩn ngơ một lúc mới nhớ lại những gì xảy ra hôm qua và nhớ mình đang ở nhà tù. Đêm qua tên Giám đốc nhà ngục không trở lại, mà có một tên lính vào phòng đưa nàng vào phòng giam, sau khi trao áo tù, bảo nàng thay. Lúc ấy đã quá khuya, nàng cũng quá mệt mỏi tinh thần lẫn thể xác sau một ngày bận rộn, nên vừa thấy giường nàng ngã xuống ngủ say như chết.

Sáng nay tỉnh dậy sau một giấc ngủ khá dài, Lyly cảm nghe sức lực dồi dào, tâm thần an định. Nàng xem đồng hồ, thấy đã mười giờ. Hèn chi nắng bên ngoài xuyên qua cửa sổ đem khí ấm áp dễ chịu. Nàng rời giường, đi tới cửa sổ nhìn qua lớp song sắt, thấy khu vườn bên ngoài cây cối sầm uất, lá tàn xum xuê. Có vài ba người lính ngồi chùm nhum trò chuyện dưới gốc cây. Nàng lắng tay nghe chúng bàn bạc, toàn chuyện riêng tư không quan trọng, nên xoay người tựa lưng nơi thành cửa sổ, quan sát căn phòng giam...

Phòng nhỏ vừa đủ cái giường sắt cho một người nằm và lối đi chật hẹp. Cái giường dĩ nhiên có nệm có gối, song tất cả đều bằng cao su bơm hơi, như loại cho người đi tắm biển hay picnic dùng. Điểm đáng nói là cái chăn tương đối ấm và sạch. Trên đầu giường là cái kệ nhỏ mà Lyly để bộ áo tù và vài thứ vật dụng như khăn lau mặt, savon, bình nước... Mấy món Lyly nhận được đêm qua khi tên lính đem nhốt nàng vào đó. Các vách đều bằng gạch, duy mặt trước cửa vô ra là song sắt. Bởi thế nàng thấy rõ lối đi bên ngoài và dãy phòng giam bên kia.

Tù nhân đối diện với phòng giam nàng đang nằm đọc sách, Lyly không trông thấy mặt vì quyển sách che khuất, song Lyly cũng nhận ra là người đàn ông da trắng. Quyển sách hắn đang đọc tựa là *"The Wind"*.

Phòng giam cạnh hắn, bên phải, Lyly chỉ nhìn thấy chân một người đàn ông nằm trên giường, nên đoán người đó cũng đang đọc sách. Còn phòng giam bên trái nàng thoáng thấy một người đang cử động tay chân như tập thể dục, lưng quay về phía nàng, nàng không trông rõ mặt, song cũng đoán ra là một phụ nữ da trắng.

Thật lạ lùng! Nhà tù này sao tù nhân có vẻ thư thả đến thế? Mà in hình như có nhiều người da trắng? Nàng nghĩ, có lẽ đây là chỗ giam những điệp viên ngoại quốc nên chỗ ở không đến nỗi tồi tệ và tù nhân cũng không bị hành hạ dã man quá mức, vì bọn Trung cộng tôn trọng chút ít luật quốc tế về tù binh.

Hai phòng giam sát vách nàng không nhìn thấy được, nhưng cũng biết có người, vì nghe tiếng động. Giờ này có lẽ là giờ đọc sách, nên tù nhân im ru, không ai trò chuyện với ai. Nhà giam thật tĩnh! Trái lại, bên ngoài bọn lính Tàu cười nói xí xô xí xáo om om. Có lẽ bọn cao cấp của chúng đi vắng nên chúng tự do như thế.